

"মৰমৰ সন্তানসকল – এই জন্মৰ পাপৰ পৰা মুক্ত হ'বলৈ পিতাক সঁচা-সঁচা কৈ দিয়া আৰু আগৰ জন্মৰ বিকৰ্মবোৰ যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা সমাপ্ত কৰা"

প্ৰশ্ন: ঈশ্বৰৰ সহায়কাৰী হ'বলৈ কোনটো এটি চিন্তা থকা উচিত?

উত্তৰ: আমি স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকি নিশ্চয় পবিত্ৰ হ'ব লাগিব। পবিত্ৰ হ'বলৈ আগ্ৰহ থকা উচিত। এইটোৱে হৈছে মুখ্য বিষয়। যি সকল সন্তান পবিত্ৰ হয় তেওঁলোকে পিতাৰ সহায়কাৰী হ'ব পাৰে। পিতাই অকলে কি কৰিব সেইবাবে সন্তানসকলে শ্ৰীমতত থাকি নিজৰ যোগ বলৰ দ্বাৰা বিশ্বক পবিত্ৰ কৰি পবিত্ৰ ৰাজধানী বনাব লাগিব। প্ৰথমে নিজকে পবিত্ৰ কৰিব লাগিব।

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে এইয়া নিশ্চয় জানে যে আমি বাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ শুদ্ধ হ'বলৈ। যেতিয়া চেন্টাৰলৈ যাওঁ এইদৰে ভাবিব নোৱাৰোঁ। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে বাবা মধুবনত আছে। বাবাৰ মুৰুলী চলে সন্তানসকলৰ বাবে। সন্তানসকলে ভাবে যে আমি মধুবনলৈ যাওঁ মুৰুলী শুনিবলৈ। মুৰুলী শব্দটো কৃষ্ণৰ বাবে বুলি ধৰি লৈছে। মুৰুলীৰ অৰ্থ আন একো নহয়। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া ভাল দৰে বুজি পাইছা নহয়। পিতাই বুজাইছে আৰু তোমালোকে অনুভৱ কৰা। নিশ্চয় আমি বহুত অবুজ হৈ পৰিছিলোঁ। এনেদৰে কোনেও নিজকে নাভাবে। ইয়ালৈ যেতিয়া আহে তেতিয়া নিশ্চয় বুদ্ধি হৈ পৰে। নিশ্চয় আমি বহুত অবুজ হৈ পৰিছিলোঁ। তোমালোক সত্য যুগত কিমান বুদ্ধিমান, বিশ্বৰ মালিক আছিল। কোনোবা মুখই জানো বিশ্বৰ মালিক হ'ব পাৰে। এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ বিশ্বৰ মালিক আছিল, ইমান স্তানী আছিল বাবেইটো ভক্তি মাৰ্গত পূজা কৰা হয়। জড় চিত্ৰইটো একো কথা ক'ব নোৱাৰে। শিৱ বাবাৰ পূজা কৰিলে তেওঁ জানো কিবা কয়! শিৱ বাবাই এবাৰেই আহি কয়। পূজা কৰা সকলেও নাজানে যে এই স্তান শুনোৱা জন হৈছে আমাৰ পিতা। কৃষ্ণৰ বাবে ভাবে যে তেওঁ মুৰুলী শুনায়। যাৰ পূজা কৰা হয় তেওঁৰ বৃত্তিক একেবাৰেই নাজানে। তেতিয়া হ'লে এই পূজা আদিবোৰ নিষ্ফল হৈ যাব যেতিয়ালৈকে পিতা নাহে। তোমালোক সন্তানসকলে বহুতেই বেদ-শাস্ত্ৰ আদি একোৱেই পঢ়া নাই। এতিয়া তোমালোকক এজন সত্য পিতাই পঢ়াই আছে। তোমালোকে জানা যে যথায়থ সঁচা পঢ়াওতা এজনেই পিতা। পিতাকেই কোৱা হয় সত্য। নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ সঁচা গাঁথা শুনায়। অৰ্থটো ঠিকেই আছে। সত্য পিতা আহে, এতিয়া নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'ব লাগে যেতিয়া নিশ্চয় সত্যযুগ স্থাপনা নকৰিব জানো। পুৰণি সৃষ্টিখন জানো কলিযুগ হ'ব। কথা শুনিবৰ সময়ত কাৰো বুদ্ধিত নাথাকে যে আমি নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বলৈ গৈ আছোঁ। এতিয়াই তোমালোকক নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বলৈ ৰাজযোগ শিকায়। এইয়া কোনো নতুন কথা নহয়। পিতাই কয় যে মই কল্পই কল্পই আহি বুজাওঁ। যুগে যুগে কি দৰে আহিম! ব্ৰহ্মাৰ ছবি দেখুৱাই তোমালোকে বুজাব পাৰা যে এইখন ৰথ। এইয়া হৈছে বহুত জন্মৰ অন্তিম জন্ম, পতিত। এতিয়া এওঁও পবিত্ৰ হয়। আমিও হওঁ। যোগ বল অবিহনে কোনেও পবিত্ৰ হ'ব নোৱাৰে। বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব নোৱাৰে। পানীত স্নান কৰিলেই কোনো পবিত্ৰ হ'ব নোৱাৰে। এইয়া হৈছে যোগ অগ্নি। পানীয়ে অগ্নি নুমোৱায়। অগ্নিয়ে জ্বলায়। গতিকে পানীটো জুই নহয়, যাৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। সকলোতকৈ বেছি গুৰু এওঁৱেই বনাইছে। শাস্ত্ৰ বহুত পঢ়িছে, এই জন্মত যেন পণ্ডিত আছিল তাৰ দ্বাৰা লাভতো একো নহ'ল। পুণ্য আত্মাটো হ'বই নোৱাৰে। পাপেই কৰি আহিলে। পিতাই বুজাইছে যে যিয়ে নিজকে সন্তান বুলি ভাবে তেতিয়া তেওঁ এই জন্মত যি পাপ আদি কৰিছে, যিহেতু সন্মুখত পিতা আহিছে গতিকে পাপকৰ্মৰ বিষয়ে কৈ দিব লাগে, তেতিয়া পাপৰ বোজা পাতল হৈ যাব। এই জন্মত পাপৰ বোজা পাতল হৈ যাব। তাৰ পাছত পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে, শিৱত যি জন্ম-জমান্তৰৰ পাপ কৰ্মৰ বোজা আছে তাক আঁতৰাব লাগে। পিতাই যোগৰ কথা বুজায়। যোগৰ দ্বাৰাই বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। এই কথাবোৰ তোমালোকে এতিয়া শুনিছা। সত্যযুগত এই কথা কোনেও নুশুনায়। এই গোটেই নাটকখন ৰচি থোৱা আছে। প্ৰতি চেকেণ্ডত এই নাটক চলি থাকে। এটি চেকেণ্ড আনটোৰ লগত নিমিলে। প্ৰতি চেকেণ্ডত আয়ুস কমি গৈ থাকে। এতিয়াটো তোমালোকে আয়ুস কম হোৱাত বিৰাম লগোৱা আৰু যোগৰ দ্বাৰা আয়ুস বঢ়াই গৈ থাকা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে যোগ বলৰ দ্বাৰা নিজৰ আয়ুস বৃদ্ধি কৰিব লাগে। যোগৰ বাবে পিতাই বহুত জোৰ দিয়ে, কিন্তু বহুতে নুবুজে। কয় যে পিতা আমি পাহৰি যাওঁ। তেতিয়া পিতাই কয় যে যোগ আৰু আন একো নহয় এইয়া হৈছে স্মৃতিৰ যাত্ৰা। পিতাক স্মৰণ কৰোঁতে কৰোঁতে পাপ ভস্ম হৈ গৈ থাকিব, অন্তিম সময়ৰ স্থিতি অনুসৰি গতি হ'ব। ইয়াৰ ওপৰত এটা উদাহৰণ দিয়া হয় - কোনোবাই কাৰোবাক ক'লে যে তুমি মহ হোৱা তেতিয়া সেইজনে ভাবি ল'লে যে মই মহ হওঁ। ক'লে এইখন দৰ্জাৰে ওলাই যোৱা। তেতিয়া কলে যে মই মহ হওঁ কি দৰে ওলাওঁ! সঁচাকৈ যেন মহ হৈ পৰিল। এইটো এটা উদাহৰণ বনোৱা হৈছে কিন্তু সঁচাকৈ এনেকুৱা নহয়। এইটো

যথার্থ উদাহৰণ নহয়। সদায় সঁচা কাহিনীৰ ওপৰতেই উদাহৰণ দিয়া হয়।

এই সময়ত পিতাই তোমালোক যি বুজায় তাকেই ভক্তি মার্গত উৎসৱ হিচাপে পালন কৰা হয়। কিমান যে মেলা আদি হয়। বাকী এই সময়ত যি হয় তাৰেই উৎসৱ হয়। তোমালোক ইয়াত কিমান স্বচ্ছ হৈ পৰা। মেলা আদিত কিমান মলিয়ন হৈ পৰে শৰীৰত মাটিও লাগে। শৰীৰত মাটি ঘহে। ভাবে যে পাপ ভস্ম হ'ব। এই সকলোবোৰ পিতাই কৰিছে। নাসিকত পানী বহুত লেতেৰা। তাতে গৈ মাটি ঘহে। ভাবে যে পাপ ভস্ম হৈ যাব। তাৰপাছত সেই মাটি পৰিষ্কাৰ কৰিবলৈ পানী লৈ আহে। বিলাতত কোনো ডাঙৰ মহাৰাজ আজি আছিল তেওঁলোকে গঙ্গাজলৰ পাত্ৰ লগত লৈ গৈছিল ষ্টীমাৰত সেই পানীয়েই পি খাইছিল। আগতে এৰোপ্লেন, মটৰ আদি নাছিল। 100-150 বছৰত কি কি হৈ গ'ল! সত্যযুগত এই বিজ্ঞান কামত আহে। তাত মহল আদি বনাবলৈ সময় নালাগে। এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধি পাৰস বুদ্ধি হয় সেয়েহে সকলো কাম সহজে কৰি লোৱা। যিদৰে ইয়াত মাটিৰ ইটা বনোৱা হয়, তাত সোণৰ হয়। এই ক্ষেত্ৰত মায়া মচ্ছন্দৰৰ খেলো দেখুওৱা হয়। এই নাটক তেওঁলোকে বনাইছে দেখুৱাবৰ বাবে। নিশ্চয় স্বৰ্গত সোণৰ ইটা আছে। তাক কোৱা হয় সোণালী যুগ। আৰু এইটোক কোৱা হয় কলি যুগ। স্বৰ্গক সকলোৱে স্মৰণ কৰে। তেওঁলোকৰ চিত্ৰও আছে। কোৱা হয় আদি সনাতন ধৰ্ম, আকৌ হিন্দু ধৰ্ম বুলিও কয়। দেৱতাৰ সলনি হিন্দু বুলি কৈ দিয়ে কাৰণ বিকাৰীক দেৱতা বুলি কেনেদৰে ক'ব। তোমালোক য'তেই নোযোৱা এই কথা বুজোৱা কাৰণ তোমালোক হৈছে বাৰ্তাবাহক। পিতাৰ পৰিচয় সকলোকে দিব লাগে। কোনোবা জনে তৎক্ষণাত বুজিব যে তুমি ঠিক কথা কৈছা। দুজন পিতা সমান। কোনোবাই ক'ব যে পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপি। তোমালোকে জানা যে এজনৰ পৰাই হদৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হয়। পাৰলৌকিক পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হয় 21 জন্মৰ বাবে। এই জ্ঞান এতিয়াহে আছে। তাত এই জ্ঞান নাথাকে। সংগমতেই উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হয় যি পুনৰ 21 প্ৰজন্মৰ পাছত জন্ম অনুযায়ী তোমালোকে ৰাজ্য কৰা। তোমালোক গোটেই বিশ্বৰ মালিক হোৱা। এইয়া তোমালোকে এতিয়াহে জানিব পৰিছা। যি সম্পূৰ্ণ নিশ্চয় বুদ্ধিৰ তেওঁৰ সংশয়ৰ কোনো কাৰণেই নাথাকে। বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰী প্ৰাপ্তি হয়। শিৱ বাবা আহিলে নিশ্চয় কিবা উত্তৰাধিকাৰ দিব সেয়েহে পিতাই কয় যে এই বেজটো বহুত ভাল। ঘৰে ঘৰে এই বাৰ্তা প্ৰেৰণ কৰিব লাগে কোনোবাই মানক বা নামানক। বিনাশ আহিলে জানিব যে ভগৱান আহিছে। যাক যাক তোমালোকে বাৰ্তা দিছিল তেওঁলোকে সোঁৱৰিব যে এই বগা সাজ ধাৰি ফৰিষ্টাসকল কোন আছিল? সূক্ষ্মবতনতো তোমালোকে ফৰিষ্টা সকলক দেখা নহয়! তোমালোকে জানা যে মস্মা-বাবা যোগ বলৰ দ্বাৰা এনে ফৰিষ্টা হয়, গতিকে আমিও হ'ম। এই সকলো কথা পিতাই এওঁৰ দেহত প্ৰৱেশ কৰি তোমালোকক বুজায়। প্ৰত্যক্ষ ৰূপত জ্ঞান দিয়ে। পিতাৰ ওচৰত যি জ্ঞান আছে সেই জ্ঞান তোমালোক সন্তানসকলৰো আছে। যেতিয়া ওপৰলৈ যোৱা তেতিয়া জ্ঞানৰ যি ভাও সেয়া সম্পূৰ্ণ হৈ যায়। তেতিয়া যিসকলে ড্ৰামাত ভূমিকা থাকে সেই সুখৰ ভূমিকা পালন কৰে আৰু এই জ্ঞান পাহৰি যায়।

তোমালোক সন্তানসকলে য'লৈকে যোৱা বাৰ্তা বাহকৰ চিনস্বৰূপ – কোনোবাই হাঁহিলেও এই বেজটো লগত নিশ্চয় লাগে। ইয়াত কি হাঁহিব। তোমালোকেটো যথার্থ কথাহে শুনোৱা। এইজন বেহদৰ পিতা। তেওঁৰ নাম হৈছে শিৱ বাবা, তেওঁ কল্যাণকাৰী হয়। তেওঁ আহি স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে। এইয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। এই সকলো জ্ঞান তোমালোক সন্তানসকলে পাইছা। তেন্তে পাহৰিব কিয় লাগে। কথাবোৰটো একেবাৰেই সহজ। চলোতে-ফুৰোতে পিতাক আৰু উত্তৰাধিকাৰক স্মৰণ কৰিব লাগে। শান্তি ধাম আৰু সুখ ধাম। তোমালোক সন্তানসকল ইয়ালৈ আহা মুৰুলী শূনি যোৱা তাৰপাছত আনকো শূনাৰ লাগে। এনে নহয় যে মাত্ৰ এগৰাকী ব্ৰাহ্মণীয়েই মুৰুলী শূনাৰ। ব্ৰাহ্মণীসকলে নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তুলিব লাগে, তেতিয়া বহুতৰে কল্যাণ কৰিব পাৰিব। যদি এগৰাকী ব্ৰাহ্মণী ক'ববালৈ ওচি যায় তেতিয়া অন্যই কিয় চেণ্টাৰ চলাব নোৱাৰে। ধাৰণা কৰা নাই নেকি? বিদ্যার্থীৰ পঢ়া আৰু পঢ়োৱাৰ চখ থকা উচিত। মুৰুলী বহুত সহজ, সকলোৱে ধাৰণ কৰি ক্লাচ কৰাব পাৰে। ইয়াতটো পিতা বহি আছে। পিতাই সন্তানসকলক কয় যে, কোনো কথাতেই সংশয় থাকিব নালাগে। এজন পিতাই আছে যি সকলো জানে। এটোয়ে লক্ষ্য স্থান, ইয়াত কোনো প্ৰশ্ন আদি সুধিবলগীয়া নাথাকে। ৰাতিপুৱাও বহি সন্তানসকলক স্মৃতিৰ যাত্ৰাত মই সহায় কৰোঁ। সকলো বেহদৰ সন্তান স্মৃতিত থাকে। তোমালোক সন্তানসকলে এই স্মৃতিৰ সহায়ৰে গোটেই বিশ্বক পবিত্ৰ কৰি তুলিব লাগিব। ইয়াত তোমালোকে আঙুলি (সহযোগ) দিয়া। পবিত্ৰটো সকলো সৃষ্টিকেই কৰি তুলিব লাগিব নহয় জানো। সেয়েহে পিতাই সকলো সন্তানৰ ওপৰত দৃষ্টি ৰাখে। সকলো শান্তি ধামলৈ ওচি যাব। সকলোৰে মনোযোগ আকৰ্ষণ কৰে। পিতাইতো বেহদতে বহি থাকিব। মই আহিছোঁ গোটেই সৃষ্টিক পবিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ। গোটেই সৃষ্টিকেই শক্তি দি আছোঁ তেতিয়াহে পবিত্ৰ হ'ব। যিসকলৰ সম্পূৰ্ণ যোগবল থাকিব তেওঁলোকে বুজিব যে পিতাই এতিয়া বহি স্মৃতিৰ যাত্ৰা শিকাই আছে যাৰ দ্বাৰা বিশ্বত শান্তি হ'ব। সন্তানসকলেও স্মৃতিত থাকিলে সহায় লাভ কৰে। সহায়কাৰী সন্তানো লাগে নহয়। ঈশ্বৰৰ সহায়কাৰী, নিশ্চয়বুদ্ধিৰ সকলেহে স্মৰণ কৰিব। তোমালোকৰ প্ৰথম বিষয় হৈছে পবিত্ৰ হোৱাৰ। তোমালোক পিতাৰ সৈতে নিমিত্ত হোৱা। পিতাক আহ্বানো কৰে - হে পতিত

পাৱন আহা। এতিয়া তেওঁ অকলে কি কৰিব। সহায়কাৰীৰো আৱশ্যক নহয় জানো। তোমালোকে জানা যে আমি বিশ্বক পবিত্ৰ কৰি পুনৰ সমগ্ৰ বিশ্বৰ ওপৰত ৰাজ্য কৰিম। বুদ্ধিত যেতিয়া এনে নিশ্চয় হ'ব তেতিয়া নিচা বাঢ়িব। তোমালোকে জানা আমি পিতাৰ শ্ৰীমতেৰে, নিজৰ যোগবলেৰে নিজৰ বাবে ৰাজধানী স্থাপনা কৰি আছোঁ। এইটো নিচা থাকিব লাগে। এইয়া আধ্যাত্মিক কথা। সন্তানসকলে বুজে প্ৰতি কল্পই বাবাই এই আত্মিক বলেৰে আমাক বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। এইয়াও বুজি পোৱা যে শিৱবাবাই আহি স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰে। এতিয়া শিৱত (বুদ্ধিত) স্মৃতিৰ যাত্ৰাৰহে চিন্তা আছে। পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। ব্যৱসায় আদি কৰি থাকিও স্মৃতিৰ যাত্ৰাত থাকিব লাগে। সৰ্বদা স্বাস্থ্যৱান হ'বলৈ পিতাই উপাৰ্জনো বহুত ভালকৈ কৰায়। এই সময়ত সকলো পাহৰি যাব লাগে। আমি আত্মাসকল গৈ আছোঁ, আত্ম অভিমানী হোৱাৰ অভ্যাস কৰোৱা হয়। খাওঁতে-পাণ কৰোতে, চলা-ফুৰা কৰোতেজানো পিতাক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰা, কাপোৰ চিলাই কৰোতে, বুদ্ধিযোগ পিতাৰ লগত থাকিব লাগে। বহুত সহজ। এইটো বুজি পোৱা যে ৪৪ চক্ৰ পুৰা হ'ল। এতিয়া পিতাই আত্মাক ৰাজযোগ শিকাবলৈ আহিছে। এই বিশ্বৰ ইতিহাস-ভূগোল পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে। কল্পৰ আগতেও এনেকুৱা হৈছিল, যিটো এতিয়াও পুনৰ পুনৰাবৃত্তি হৈ আছে। এই পুনৰাবৃত্তিৰ ৰহস্যও পিতাই বুজায়। প্ৰত্যেকৰে ড্ৰামাত ভূমিকা আছে, সেইয়া কৰি গৈ থাকে। সন্তানসকলক ৰায় দিয়া হয় যে পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা তেতিয়া সত্ৰোপাধায়ক হ'ব। সত্যযুগত এনেকৈ কোৱা নহ'ব। তাততো ক'ব এটা পুৰণা শৰীৰ ত্যাগ কৰি আন এটা ল'ব লাগে। তাততো দুখৰ কোনো কথা নাই। ইয়াত এইখন দুখধাম। দেহ হৈছে পুৰণা সেয়েহে এইটো বুজে যে এইটো ত্যাগ কৰি এতিয়া পুনৰ নিজৰ ঘৰলৈ যাওঁ। পিতাক নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰা। তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ পিতা জ্ঞানৰ সাগৰ। তেওঁ আহি সকলোকে সংগতি কৰে। পিতাই কয় সাধু সকলকো উদ্ধাৰ কৰো। তোমালোকে এতিয়া এজন পিতাৰ লগত যোগ লগোৱা। তোমালোক সকলো আত্মাক পিতাৰ পৰা সম্পত্তি লোৱাৰ অধিকাৰ আছে। নিজকে আত্মা বুজি দেহী-অভিমানী হোৱা আৰু পিতাক নিৰন্তৰ স্মৰণ কৰা তেতিয়া পাপ কটা যাব। ভাল বাবু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) মুৰুলি নিজে শুনি পিছত আনকো শুনাব লাগে। পঢ়াৰ লগতে পঢ়াবও লাগে। কল্যাণকাৰী হ'ব লাগে। বেজ হৈছে বাৰ্তাবাহকৰ চিন, এইটো সদায় লগাই ৰাখিব লাগে।

(২) বিশ্বত শান্তি স্থাপনৰ কাৰণে স্মৰণৰ যাত্ৰাত থাকিব লাগে। যিদৰে পিতাৰ দৃষ্টি বেহদত থাকে, গোটেই সৃষ্টিক পাৱন বনোৱাৰ কাৰণে শক্তি দিয়ে, এনেকুৱা পিতাক অনুসৰণ কৰি সহায়কাৰী হ'ব লাগে।

বৰদান: প্ৰত্যেক আত্মাৰ সম্বন্ধ সম্পৰ্কত আহি সকলোকে দান কৰোতা মহাদানী, বৰদানী হোৱা গোটেই দিনটোত যিয়ে সম্বন্ধ সম্পৰ্কলৈ আহে তেওঁক কিবা নহয় কিবা শক্তিৰ, জ্ঞানৰ, গুণৰ দান কৰা। তোমালোকৰ ওচৰত জ্ঞানৰো খাজনা আছে, আৰু শক্তিৰ আৰু গুণৰো খাজনা আছে। গতিকে কোনো এটি দিনো দান কৰাৰ পৰা খালি থাকি নাযায় তেতিয়া মহাদানী কোৱা হ'ব। ২- দান শব্দৰ বুহানি অৰ্থ হ'ল সহযোগ দিয়া। গতিকে নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ স্থিতিৰ বায়ুমণ্ডলৰ দ্বাৰা আৰু নিজৰ বৃত্তিৰ প্ৰকল্পনৰ দ্বাৰা প্ৰত্যেক আত্মাক সহযোগ দিয়া তেতিয়া বৰদানী বুলি কোৱা হ'ব।

স্লোগান: যি বাপদাদা আৰু পৰিবাৰৰ সমীপত থাকে তেওঁৰ চেহেৰাত সন্তুষ্টতা, আত্মিকতা আৰু প্ৰসন্নতাৰ হাঁহি থাকে।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!